

Wprowadzenie

Ewangelia Łukasza 1,1-4

Redaktorzy tej książki zdecydowali się połączyć ze sobą studium Ewangelii Łukasza oraz Dziejów Apostolskich. Ma to sens, ponieważ obie księgi zostały napisane przez tego samego autora, są skierowane do tego samego odbiorcy oraz razem prezentują ciągłą historię. Obie księgi można by trafnie nazwać Pierwszą Księgą Łukasza oraz Drugą Księgą Łukasza. W Pierwszej Księdze Łukasza (Ewangelii) czytamy o nauczaniu Jezusa, przygotowującym na przyjście Kościoła, a w Drugiej Księdze Łukasza (Dziejach) widzimy początek, wzrost i rozprzestrzenianie się Kościoła.

Pośród wszystkich autorów biblijnych, prawdopodobnie około czterdziestu, Łukasz jest wyjątkowy przynajmniej pod jednym względem – jest on jedynym poganinem. Poza tym wiemy o nim niewiele. Wiemy, że towarzyszył Pawłowi w wielu z jego podróży. Wiemy też, że był lekarzem (Kl 4,14), co widać w tym, jak konkretnie i szczegółowo omawia choroby wspomniane w jego Ewangelii. Nie wiemy jednak, skąd pochodził, chociaż niektórzy sugerowali Macedonię, Azję Mniejszą czy Antiochię Syryjską. Nie wiemy nawet, w jaki sposób został chrześcijaninem.

Łukasz napisał zarówno Ewangelię, jak i Dzieje Apostolskie dla niejakiego Teofila. Forma grzecznościowa „dostojny” sugeruje, że był on osobą o znaczącej pozycji, a być może był nawet urzędnikiem rzymskim. Oba te dzieła powstały, by przekazać pewnemu człowiekowi informacje na temat chrześcijaństwa, dotyczące spraw, których

już został nauczony (Łk 1,4). Jeśli Teofil był chrześcijaninem, dzięki tym księgom mógł otrzymać więcej informacji, a jeśli nie, celem było przekonanie go, by został chrześcijaninem lub by przynajmniej partrył na chrześcijaństwo w bardziej przychylny sposób.

Obie księgi zostały napisane doskonałą greką, być może najbardziej literacką ze wszystkich ksiąg Nowego Testamentu. Łukasz pisze jak osoba używająca języka rodzimego, a nie wyuczonego.

Ewangelia Łukasza była określana jako Ewangelia „uniwersalna”, ponieważ widać w niej zainteresowania wykraczające poza wąski prowincjonalizm żydowski. Łukasz, na przykład, prześledził rodowód Jezusa nie do Abrahama, lecz do Adama (Łk 3,23-38). Tylko w Ewangelii Łukasza znajduje się przypowieść o Miłosiernym Samarytaninie (Łk 10,30-37) i tylko Łukasz wspomina, że jedyny wdzięczny trędowaty był Samarytaninem (Łk 17,11-19). Łukasz wydaje się zwracać większą uwagę na biednych, grzeszników i wyrzutków. Znaczące miejsce w jego Ewangelii zajmują też kobiety. Opowiada on historię narodzin Jezusa z punktu widzenia Marii (Łk 1-2) i to on przedstawia nam fascynujący obraz Marii i Marty w ich domu (Łk 10,38-42).

W przeciwieństwie do Mateusza i Jana, Łukasz nie był naocznym świadkiem wydarzeń opisanych w jego Ewangelii. Zrównoważył to jednak, uważnie badając źródła – pisma innych autorów oraz świadectwa naocznych świadków (Łk 1,1-4). W Drugiej Księdze Łukasza (Dziejach Apostolskich) zapisuje wiele wydarzeń, których był naocznym świadkiem. Najwyraźniej inne historie zapisane w Dziejach, podobnie jak te z Ewangelii, są wynikiem szczegółowych badań.

Modlimy się o Ciebie, gdy będziesz korzystał z tego krótkiego studium. Jesteśmy przekonani, że Pisma Łukasza po dwóch tysiącach lat mogą osiągnąć to samo, co osiągnęły w I wieku – przyprowadzać ludzi do Chrystusa i inspirować ich, by w Nim wzrastali.